

**Korteligast och enfaldigast
då i betrachtande tagit,
när den ehreborne, gud...**

Castelius, Ericus Johannis,

1 Ic 1697 Lemcken, Margareta

National Library
of Sweden

Mortis meditatio Pulchra.

Korteligast och enfsaldigast

Då i betrachtande tagit/

Nården

Ehrebörne/Gudfruchtige och Dygdådle

MATRONANS

Fr. Marie Gemckens

Den

Ehrewördige och Högwällårde Herrens/

H E R R

Andreæ Ståhlfots/

Wåhlförtiente Kirckioheerdes iden

Xingestå församlingen

Högtålstade FXU döde Lekammen

Till sit Hwifställe / i St. Marix Kyrckia / i Dorpt/

den 4. Febr. Anno 1697. med tillhörig Lijf Process

befordrades / der at hwila till sin Öterlösares

Härliga uppenbarelse/på den yttersta dagen/

af

Erico Castelio, Ab.

D O R P T /

Trykt af Johan Brendeken/ Acad. Booktr.

Sji uti werlden här kan mera tånligt ware
För Menſkian/ån at hon må medh dödztanckar
fara

På alla rum och ti dh/thet kan en båta wiſt
I detta liſf/och wähl/ſen man dat här bortmiſt.
Då en Gudfruchtig ån åth ſig här luſſten drager/
Sin mod'r eij glömmet han/mendår på wara tager/
Det han af jord är giordt/och måſte dijt igen/
Når Gudi tåckes ſå/at han måſt fara hån.
Han kommer wåll ihoa och ſtådze ſig påminner/
Det åmne han åhr af/hwad det för ånda winner/
Når man ſin ånda nådt/och kommit har dår till/
Åt man i mörka graf ſin hwiſla haſtwa will.
Hwad för uthſeende då han giſwer och framſtåller
Åth dem ſom ſee dår på/och hwad han åntlig gåller
Når ågons lius är bort/all tåckheet är ſin loos/
Den för ſå blomſtradt har/ſom koſtliga wacker roos.
Hur bästa wånner och de gitta eij åſkåda
Sin wånn då ſtålen åhr igenom dödsens wåda/
Från kroppen borto ryckt/dy dår eij wara kan
Mer något tåckheet ſteen/ſom ſkånier ju hwar man.

Alt

Allt derför' achtar han det werldzlligt åhr för ringa/
Och wänder slijt där an/at sig till Himlen bringa/
Emedan så tillgår och oundwijkligt är
Det dödsens tyrannij med sig tillhanda bår.
Han täncker hos sig sielf/ GUD hafwer mig föråbrat
Allt thet iag önskadit har af honom/ och begårat/
Doch will jag derför' eij förachta nästan min/
Dch stålthees stora Lust i Hiertat fatta in.
Eij tienar det och migh jämnchristen min förhåna
Af ilskfulla mod/af arghees hizig bråna/
Allt honom skåmma uth / och lyte föra på/
Hwar af en hiertans sarg han måtte finna/få.
All sult' odygder mehr/som af den onda komma
Jag passat intet på/ ty the till ingen fromma
Mig kunna lända wist/ men skada mehr min siäl/
Så at förlustig jag ju blijr mit ewigt wähl.
Derför' jag ögon min åth höga Himlen wänder/
Af kärlek till min GUD min Herre wäl uptänder/
Det jag må synd och last undwiska / och fällist
Den härligheet//hwar på förspörs eij någon brist.
Eij sådant sinne wist i denne FXII har warit/
Det stadigt effter dygd och årbarheeten farit.
Der war och fattat i den grymma dödsens bild/
Och hward för Henne stod när Honn hån wore skild.
Sördenstul härlig löhn i Himlen har und fånait/
Honn/ medan så åhr skedt/ som sagdt är och tillgångit/
Nu uthan alt uphör honn skådar Herren sin/
Det Henne hugnad geer / ja frögdar uth och in.

Det

Det utthan twiſtuel alt Ehr myckin glädie gifwer
Herr Pastor, och den ſorg ſom hiertat har/ fördrifwer/
Det i förſäkrad är/at Hon dijt ſarit haar/
Hwar GUD ſig låter ſe för alla helgens ſkaar.
Han har den wägen gädt/ ſom hwar man måſte lända/
Han ware hwem han wil bland kända och okända.
Här anſer döden ej nåns högheet eller fall/
Han ſkyndar/ ſaar och fort/ at falla menſkior all.
Men du/ O ſälle JXIII/ ſkall gömas under jorden/
Hwar af Tu tagen äſt/ den ſamma år och worden/
It upſtä där ifrån på ſiudſta Herrans dag/
Då Kropp och Siäl igen förenas till behag.

